

Insula

Au fost odată patru copii pe care-i chema Peter, Susan, Edmund și Lucy, iar aventura lor nemaipomenită a fost povestită într-o altă carte, anume *Leul, Vrăjitoarea și dulapul*. Cei patru deschiseseră ușa unui dulap fermecat și se treziseră într-o lume care nu semăna câtuși de puțin cu a noastră, iar în lumea aceea „altfel“ ajunseseră Regi și Regine peste un ținut căruia i se spunea Narnia. Cât timp au trăit în Narnia, au părut să domnească ani în șir; însă, când s-au întors pe aceeași ușă și s-au trezit înapoi în Anglia, parcă n-ar fi trecut decât câteva clipe. Oricum, n-a observat nimeni că dispăruseră și nici ei n-au spus nimănui, în afara unui adult foarte înțelept.

Trecuse un an de la întâmplarea asta, iar acum cei patru stăteau pe o bancă dintr-o gară, înconjurați de geamantane și cutii cu jucării. De fapt, tocmai se întorceau la școală. Călătoriseră împreună până la gara aceasta, care era un nod feroviar; aici, peste câteva minute, avea să vină un tren care să le ducă pe fete la o școală, pentru ca după vreo jumătate de oră un al doilea tren să-i ducă pe băieți la o alta. Prima parte a drumului, cât fuseseră împreună, li se păruse că făcea parte din vacanță; însă acum, când se pregăteau să-și ia rămas-bun și fiecare începea să se gândească din nou la

ce avea să-i aștepte la școală, erau cam mohorâți și nu prea-i mai ardea niciunuia de vorbit. Cât despre Lucy, ea avea să meargă la internat pentru prima dată.

Era o gară de provincie goală și adormită, iar pe peron nu prea mai era nimeni în afara celor patru. Deodată Lucy scoase un strigăt ascuțit, așa cum faci când te înțeapă o viespe.

— Ce-ai pățit, Lu? o întreabă Edmund, după care se întrerupse brusc și scoase un fel de „Au!”

— Ce nai... începu Peter, pentru ca pe urmă să zică și el altceva decât ce avusese de gând: Dă-mi drumu', Susan! Ce faci? Unde vrei să mă tragi?

— Nici nu te-am atins, zise Susan. Cineva trage de *mine*. Au... au... au... termină!

Fiecare dintre ei observă că fețele celorlalți se albi-seră ca hârtia.

— Și eu am simțit la fel, spuse Edmund cu răsuflarea tăiată. Că mă trage cineva. Tare de tot... aoleu! Iar începe.

— Și pe mine, zise Lucy. Of, nu mai pot!

— Gata, repede! strigă Edmund. Ne prindem de mâini și ne ținem unu' de-altu'. Asta-i vrajă-n toată regula – îmi dau seama după ce simt. Repede!

— Da, încuviință Susan. Să ne ținem de mână. Of, tare-aș vrea să se-oprească... aoleu!

În clipa următoare, bagajele, banca, peronul și gara se făcuseră nevăzute. Ținându-se de mâini și gâfâind, cei patru copii se treziră într-un loc împădurit – un loc cu atâtea ramuri, încât îi împungeau și nu le dădeau voie să se miște. Se frecară cu toții la ochi și traseră adânc aer în piept.

— Ah, Peter! exclamă Lucy. Crezi că e cu putință să ne fi-ntors în Narnia?

— Ar putea fi oriunde, răspunse Peter. Nu văd nici la un metru în față de-atâtea crengi. Hai să-ncercăm să ieșim la lumină... dac-o exista așa ceva.

Destul de anevoie, înțepați de urzici și împunși de ghimpi, copiii ieșiră din desiș. Iar apoi avură parte de o nouă surpriză. Totul deveni mult mai strălucitor, iar după câțiva pași ajunseră la marginea pădurii și dădură cu ochii de o plajă nisipoasă. Câțiva metri mai încolo, o mare foarte liniștită atingea nisipul cu un clipocit atât de stins, încât aproape că nu se auzea. Nu se vedea uscatul de jur împrejur, iar pe cer nu găseai urmă de nor. Soarele arăta că trebuia să fie cam zece dimineața, iar marea era de un albastru care-ți lua ochii. Copiii începură să adulmece mirosul de mare.

— Să fiu al naibii! făcu Peter. Mai mare dragu’.

Cinci minute mai târziu, erau cu toții desculți și se plimbau prin apa răcoroasă și limpede.

— E mai bine decât să stai într-un tren în care nu poți să respiri și să te-ntorci la orele de latină, franceză și algebră! spuse Edmund.

Pe urmă trecu destul de mult timp în care copiii nu mai scoaseră o vorbă și doar se stropiră cu apă și căutară creveți și raci.

— Toate ca toate, zise Susan după aceea, dar cred c-o să trebuiască să facem niscai planuri. Parcă văd c-o să ne-apuce foamea.

— Avem sendvișurile pe care ni le-a dat mama pentru drum, spuse Edmund. Cel puțin eu le am pe-ale mele.

— Eu nu, rosti Lucy. Ale mele erau în gentuță.

— Și-ale mele la fel, spuse Susan.

— Ale mele sunt în buzunarul hainei, acolo pe plajă, zise Peter. O s-avem două porții pentru patru guri. O să ne cam ghiorăie mațele.

— În clipa asta mai degrabă aş bea ceva decât să mănânc, anunță Lucy.

Tuturor le era sete, așa cum se întâmplă de obicei după ce te plimbi prin apă sărată sub soarele care arde.

— Parc-am fi naufragiat, observă Edmund. În cărți se găsesc mereu izvoare cu apă limpede și rece pe insulă. Ar fi bine să le căutăm.

— Asta-nseamnă că trebuie să ne-ntoarcem în pădurea aia deasă? întrebă Susan.

— Nici vorbă, răspunse Edmund. Dacă sunt pâraie, trebuie să coboare spre mare, iar dacă o luăm la pas de-a lungul plajei precis ajungem la ele.

Ieșiră cu greu din apă și străbătură mai întâi nisipul ud și egal, iar pe urmă pe cel uscat și sfărâmicios, care-ți rămâne între degete, ceea ce-i făcu să-și pună șosetele și pantofii. Edmund și Lucy ar fi vrut să le lase acolo și să cerceteze locul desculți, dar Susan le spuse c-ar fi fost o prostie.

— S-ar putea să nu le mai găsim, zise ea, și fiți siguri c-o să avem nevoie de ele dac-o să fim tot aici la căderea nopții și-o să se lase răcoarea.

După ce se îmbrăcară la loc, porniră de-a lungul țărmului, cu marea în stânga lor și cu pădurea în dreapta. În afara câte unui țipăt de pescăruș, se lăsase o liniște deplină. Pădurea era atât de deasă și de încurcată, încât nu vedeai aproape nimic. Și nici nu se observa vreo mișcare – a unei păsări sau măcar a unei gâze.

E frumos să vezi scoici, alge și anemone-de-mare sau răcușori în ochiurile de apă, dar nu trece mult și te

saturi de ei dacă ți-e sete. Nemaimergând prin apa rece, copiii simțiră că li se încing și li se îngreunează picioarele. Susan și Lucy aveau de cărat și niște trenciuri. Edmund și-l pusese pe al lui pe banca din gară chiar înainte să-i răpească vraja, așa că el și Peter duceau pe rând mantaua acestuia din urmă.

Nu trecu mult și țărmul începu să cotească spre dreapta. Cam după un sfert de oră, după ce copiii străbătuseră o culme stâncoasă care se îngusta în depărtare, fură siliți să facă o întoarcere bruscă. Ajunseră cu spatele la acea porțiune a mării care-i întâmpinase când ieșiseră pentru prima dată din pădure, iar acum, uitându-se în față, deslușiră dincolo de apă un alt țărm, la fel de împădurit ca acela pe care-l explorau.

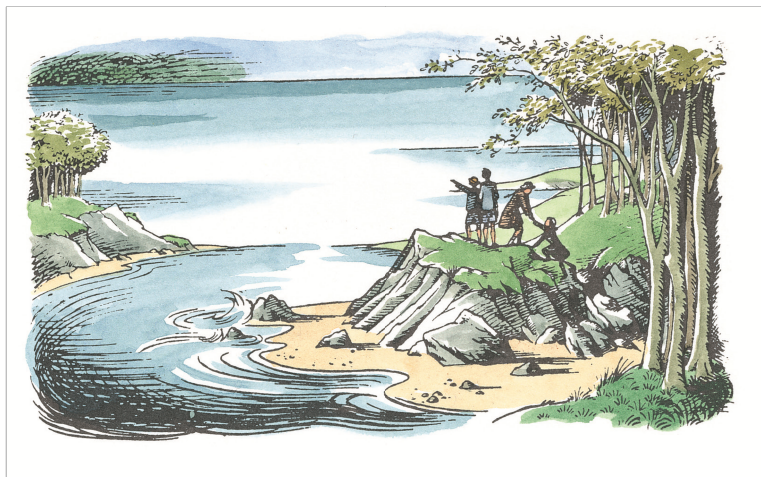
— Mă-ntreb, aia de-acolo e o insulă sau o să se unească la un moment dat cu pământul pe care suntem noi?

— Nu știu, spuse Peter și meraseră mai departe în tăcere.

Țărmul pe care înaintau se apropia din ce în ce mai mult de cel din față și de fiecare dată când ocoleau un promontoriu copiii se așteptau să dea peste locul unde se uneau cele două țărmuri. Numai că-i aștepta o mare dezamăgire. Ajunseră la câteva stânci pe care trebuiră să urce, iar de sus li se deschise o priveliște destul de întinsă și...

— Fir-ar să fie! făcu Edmund. N-are rost. Nu putem să ajungem la pădurea cealaltă. Suntem pe-o insulă!

Și chiar așa era. În locul acela, canalul dintre țărmul lor și cel din față era lat de doar treizeci și ceva de metri, însă văzură atunci că era punctul lui cel mai îngust. Pe urmă țărmul lor cotea iarăși spre dreapta, iar între ei

și uscat se întindea apa mării. Era limpede că apucaseră deja să ocolească mult mai mult de jumătate din insulă.

— Ia uitați! spuse deodată Lucy. Ce-i ăla?

Arăta spre ceva lung și argintiu care șerpuia de-a curmezișul plajei.

— Un pârau! Un pârau! strigară ceilalți și, cu toate că erau frânți de oboseală, coborâră în goană de pe stânci și-o zbughiră spre apa curgătoare.

Știau că apa de băut era mai bună în susul pârauului, așa că porniră imediat spre locul de unde ieșea din pădure. Pomii erau la fel de deși ca mai-nainte, însă pârauul își croise drum printre malurile înalte și acoperite cu mușchi, așa că, dacă te aplecai, îi urmaai cursul printr-un fel de tunel din frunze. Căzură în genunchi lângă primul ochi de apă cafenie, baură pe săturate, se stropiră pe față și pe urmă își vârâră brațele în apă până la cot.

— Așa, zise Edmund. Ce-ar fi să mâncăm sendvișurile alea?

— A, n-ar fi bine să le mai ținem? întrebă Susan. S-ar putea să avem mai mare nevoie de ele ceva mai încolo.

— Acum, că nu ne mai e sete, zise Lucy, tare mi-ar plăcea să ne simțim la fel de sătui ca atunci când ne *era* sete.

— Dar cum rămâne cu sendvișurile? stăruie Edmund. N-are rost să le păstrăm până se strică. Nu uitați că aici e mult mai cald ca-n Anglia și că le ținem în buzunar de câteva ore bune.

Așa că scoaseră cele două pachete, împărțiră mâncarea în patru porții și, chiar dacă nu se sătură nimeni, măcar avură parte de mult mai mult decât nimic. Apoi făcură planuri pentru următoarea masă. Lucy voia să se întoarcă la mare și să prindă creveți, până când o potoli cineva spunându-i că nu aveau năvoade. Edmund veni cu ideea să strângă ouă de pescăruș de pe stânci, numai că nu-și amintiră să fi văzut așa ceva, și oricum, chiar dac-ar fi dat peste ele, nu ar fi avut cum să le gătească. Peter își zise că, fără o baftă chioară, nu peste multă vreme s-ar fi bucurat să le mănânce și crude, însă nu văzu niciun motiv s-o spună cu voce tare. Susan fu de părere că era păcat că mâncaseră sendvișurile atât de repede. Ajunși aici, unii dintre copii aproape că începură să-și iasă din pepeni. Într-un târziu, Edmund spuse:

— Fiți atenți. Ne rămâne un singur lucru de făcut. Trebuie să căutăm prin pădure. Pustnicii, cavalerii rățăcitori și alții ca ei se descurcă cumva dacă-i pui să trăiască în pădure. Găsesc rădăcini, fructe de pădure și-alte alea.

— Ce fel de rădăcini? vru să știe Susan.

— M-am gândit întotdeauna la rădăcinile de copaci, zis Lucy.

— Hai, Ed are dreptate, rosti Peter. Trebuie să-ncercăm să facem ceva. Și oricum mai bine facem asta decât să ieșim iar să ne bată soarele.

Așa că se ridicară și prinseră să urmeze cursul pârâului. Era o treabă tare anevoioasă. Trebuiră să se aplece pe sub crengi sau să treacă pe deasupra lor, își croiră drum prin desișuri și încâlceli mari de rododendroni, își rupseră hainele și-și udară picioarele în apă; și tot nu se auzi nimic în jur, în afară de susurul pârâului și de zgomotele pe care le făceau ei. Și tocmai începeau să se sature de-atâta mers, când le ajunse la nas un miros încântător, după care întrezăriră o pată de culoare mult deasupra lor, sus, pe malul drept.

— Ia uite! exclamă Lucy. Mi se pare că-i un măr.

Și chiar asta era. Urcară gâfâind malul povârnit, se strecurară prin câteva tufe de mur și se treziră în jurul unui pom bătrân, încărcat de ditamai merele galben-aurii cum nu se poate mai tari și mai zemoase.

— Și nu-i singurul pom, spuse Edmund, cu gura plină. Uitați-vă acolo... și acolo.

— Oho, sunt cu zecile, zise Susan, azvârlind cotorul primului măr și luând un alt fruct. Se vede treaba c-o fi fost o livadă aici – demult, demult de tot, înainte să se sălbăticească locul și să crească pădurea.

— Înseamnă c-a fost o insulă locuită, rosti Peter.

— Și aia ce-o mai fi? întrebă Lucy, arătând în față.

— Să fiu al naibii, e-un zid, răspunse Peter. Un zid vechi de piatră.

Luptându-se să treacă printre crengile încărcate de fructe, ajunseră cu toții la zid. Era foarte vechi, spart ici și colo, acoperit de mușchi și de flori sălbatice, dar mai înalt decât cei mai mulți dintre pomi. Iar, după ce se apropiară și mai mult, văzură o arcadă mare unde trebuie să fi fost demult o poartă și care acum aproape că fusese astupată de mărul cel mai mare. Trebuiră să

rupă câteva crengi ca să treacă mai departe, iar după ce făcură asta își mijiră ochii cu toții, fiindcă lumina zilei se făcu dintr-odată mult mai puternică. Ajunseră într-un loc întins și deschis, cu ziduri de jur împrejur. Aici nu mai erau pomi – doar iarbă, margarete, iederă și ziduri gri. Era un loc luminos, tainic, liniștit și destul de trist; se duseră cu toții până în mijloc, bucuroși că puteau să se îndrepte de șale și să-și dezmoștească picioarele în voie.

Vechea Narnie în pericol

Locul unde se întâlniseră cu Faunii era, bineînțeles, chiar Câmpul Dansator, iar Caspian și prietenii lui rămaseră acolo până la noaptea Marelui Sfat. Să dormi sub cerul liber, să bei doar apă din fântână și să te hrănești aproape numai cu alune și fructe de pădure era un lucru neobișnuit pentru Caspian, după patul lui cu așternuturi de mătase din iatacul tapisat de la castel, cu mâncăruri aduse pe tipsii de aur și argint în salon și cu slujitori gata să-i facă poftete. Dar nu se simțise niciodată mai bine. Niciodată somnul nu-i fusese mai odihnitor și nici mâncarea mai gustoasă. Unde mai pui că începuse să se călească, iar chipul lui începuse să semene cât de cât cu al unui rege.

Când veni noaptea cea mare, iar mulțimea lui de supuși ciudați se strânse pe furiș pe câmp, sosind fie unul câte unul, fie câte doi sau câte trei, câte șase sau câte șapte – cu luna strălucind atunci cu aproape toată puterea –, lui Caspian i se umplu inima de mândrie când văzu cât de mulți erau și când îi auzi cum își dădeau binețe. Veniseră toți cei pe care-i cunoscuse: Urși Umflați, Pitici Roșii și Pitici Negri, Cârțițe și Bursuci, Iepuri și Arici, precum și câțiva pe care încă nu-i văzuse – cinci Satiri roșii ca niște vulpi, întreaga ceată de Șoareci Vorbitori, înarmați până-n dinți și urmând chemarea unei